

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu JUDr. Evy Hudobovej a Mgr. Lubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: S., a. s., C., X., proti žalovaným: 1. S., a. s., K., P., K., 2. L., D., K., 3. E., D., K., obaja zastúpení advokátom JUDr. P.V. CSc., K., X. K., **v konaní o zaplatenie 975 764,38 eur (29 395 878,70 Sk) s prísl.**, o odvolaní žalovaných v 2. a 3. rade proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. lCb/123/1998-293 zo dňa 21. mája 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. lCb/123/1998-293 zo dňa 21. mája 2007 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi trovy odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 29 395 878,70 Sk so zmluvnými úrokmi z omeškania vo výške 29% do 27. 03. 1997 v sume 3 810 468,40 Sk, s úrokmi za nedočerpanie úveru do 27. 03. 1997 v sume 9 660,20 Sk a so zákonnými úrokmi z omeškania vo výške 19,15% od 28. 03. 1997 do 27. 12. 1999 v sume 15 480 600,- Sk a nahradiť mu trovy konania vo výške 714 106,- Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných

žalovaných. V prevyšujúcej časti konanie zastavil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou zo dňa 05. 02. 1998 sa pôvodne S., a. s., B., domáhala proti žalovaným I. S., s. r. o., K., 2. S., a. s. K., P., K., 3. L., D., K., 4. E., D., K., zaplata sumy 29 395 878,70 Sk s úrokom z omeškania vo výške 19,15% ročne od 28. 03. 1997 do zaplata, príslušenstva pohľadávky v sume 3 820 448,60 Sk a náhrady trov konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zanikne v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

Podaním zo dňa 09. 07. 2001 oznámila S., a. s., B., že žalobca jej dňa 30. 11. 2000 postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok vyhotovenou vo forme notárskej zápisnice č. N 529/00, Nz 516/00, notárky JUDr. T.S. pohľadávky proti spoločnosti S., s. r. o., K. z úverového účtu č. 17416467 a č. 17408993 v sume 15 055 831,20 Sk a v sume 33 640 776,10 Sk a žiadal, aby súd ďalej konal na strane žalobcu s postupníkom. Podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. súd tomuto návrhu vyhovel a vo veci ďalej konal s postupníkom.

Žalovaný v 1. rade po začatí pojednávania zanikol výmazom z obchodného registra. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom súd uznesením z 12. 10. 2005 konanie proti žalovanému v 1. rade podľa § 96 O.s.p. zastavil.

Po začatí pojednávania zobral žalobca žalobu čiastočne späť a žiadal, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu na istine 29 395 878,70 Sk s 19,15% úrokom z omeškania za čas od 28. 03. 1997 do 27. 12. 1999, zmluvný úrok z omeškania vo výške 3 810 468,40 Sk, sankčný úrok za nečerpanie úveru vo výške 9 660,20 Sk a nahradil mu trovy konania. Pretože k čiastočnému späťvzatiu došlo pred pojednávaním vo veci samej, súd konanie podľa § 96 O.s.p. zastavil v časti úroku z omeškania zo sumy 29 395 878,70 Sk v sadzbe 19,15% od 28. 12. 1999 do zaplata a v príslušenstve pohľadávky v sume 320,- Sk.

Prvostupňový súd zistil, že S., a. s., B., uzavrela so spoločnosťou S., s. r. o., K., dňa 28. 07. 1994 úverovú zmluvu č. 556/1994, predmetom ktorej bol záväzok sporiteľne poskytnúť spoločnosti úver vo výške 14 000 000,- Sk s úrokovou sadzbou + 4,5% nad základnú sadzbu ročne s lehotou splatnosti 22. 07. 2000. Poskytnutý úver mal dlžník splácať v dohodnutých ročných splátkach podľa čl. III zmluvy a úroky mesačne vždy do 30. dňa v mesiaci formou inkasa z bežného účtu dlžníka vedeného v sporiteľni. K zmene len čl. III zmluvy č. 556/1994 došlo dodatkom č. 1 k úverovej zmluve zo dňa 04. 10. 1994. Na

zabezpečenie pohľadávky veriteľa zaviazal sa dlžník zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 28. 07. 1994 zriadiť záložné právo sporiteľne k nehnuteľnosti dlžníka zapísanej na LV č. X. kat. úz. P. ako parc. č. 5344/3 o výmere 324 m² a parc. č. 5344/4 o výmere 674 m² zastavané plochy a súp. č. 10758. Dňa 28. 07. 1994 spoločnosť S., a. s., K., prostredníctvom svojich štatutárnych zástupcov podpísala vyhlásenie o ručiteľskom záväzku za záväzok dlžníka z úverovej zmluvy č. 556/1994 a takúto ručiteľskú listinu súčasne podpísali aj L. a E. a zaviazali sa uhradiť do 30 dní úver alebo jeho časť, ak ho v deň splatnosti neuhradí dlžník z vlastných prostriedkov. Ručiteľia sa zaviazali uhradiť aj zvýšené úroky, ak veriteľ pre nezaplatenie úveru v lehote splatnosti pristúpi podľa dohody v úverovej zmluve k zvýšeniu úrokovej sadzby a súhlasili s tým, aby sa veriteľ uspokojil z celého ich majetku.

S., a. s., B. a spoločnosť S., s. r. o., K., uzavreli dňa 12. 10. 1994 ďalšiu úverovú zmluvu č. 557/1994, na základe ktorej sporiteľňa poskytla spoločnosti úver vo výške 7 000 000,- Sk pri úrokovej sadzbe + 4,5% nad základnú sadzbu ročne s lehotou splatnosti 10. 10. 2000. Výška ročných splátok úveru bola stanovená v čl. III zmluvy tak, že úroky mal dlžník platiť mesačne formou inkasného príkazu zo svojho bežného účtu v sporiteľni. Súčasne bolo vyhotovené vyhlásenie o ručiteľskom záväzku na zabezpečenie úveru zo zmluvy č. 557/1994 podľa § 303 až § 312 Obchodného zákonníka, podľa ktorého spoločnosť S., a. s., K., preberá ručenie za včasné a úplné zaplatenie tohto úveru, vrátane úrokov do výšky prijatého ručiteľského záväzku. Ručiteľskou listinou z 12. 10. 1994 prevzali L. a E. ručenie za včasné a úplné zaplatenie úveru zo zmluvy č. 557/1994. Záväzok z uvedenej zmluvy o úvere bol zabezpečený aj zmluvou o zriadení záložného práva k hnutelným veciam zo dňa 04. 10. 1994. Dlžník ručil za poskytnutý úver hmotným investičným majetkom a drobným hmotným investičným majetkom v hodnote 2 605 366,- Sk, nachádzajúcim sa v budove hotela M.. Na zabezpečenie pohľadávky veriteľa zo zmlúv o úvere uzavreli zmluvné strany niekoľko zmlúv o zriadení záložného práva k hnutelným veciam patriacim do majetku dlžníka.

Žalobca v konaní preukázal, že jeho právny predchodca uzavrel so spoločnosťou S., spol. s. r. o., K., úverové zmluvy podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorých mu poskytol úvery za dohodnutých podmienok. Pretože dlžník nedodrжал úverové podmienky a dlh nesplácal riadne a včas, veriteľ odstúpil od zmlúv o úvere a žiadal vrátiť nesplatenú časť úverov s príslušenstvom. Príslušenstvo úveru tvoria dohodnuté úroky

za požičanie peňazí, dohodnutý úrok za omeškanie so splátkami úveru do zániku zmluvy. Zákonné úroky z omeškania podľa § 369 a § 502 Obchodného zákonníka od zániku zmluvy až do zaplatenia a poplatky podľa sadzobníka veriteľa, na ktorých sa zmluvné strany dohodli v úverových zmluvách. Vzhľadom na to, že dlžník zanikol výmazom z obchodného registra, žalobca má právo podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení požadovať plnenie od ručiteľov, ktorí sa za splnenie dlhu dlžníkom písomne zaručili. Z predložených listinných dôkazov nepochybne vyplýva, že úverové zmluvy, ktoré sú predmetom sporu, boli uzavreté podľa ustanovení Obchodného zákonníka a podľa § 303 – § 312 Obchodného zákonníka, žalovaní v 2. a 3. rade sa ako fyzické osoby zaručili za včasné a úplné zaplatenie poskytnutých úverov, ak tak v dohodnutej lehote neurobí dlžník. Pre ručenie v danom prípade platia príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, a pretože ide o úplnú úpravu týchto právnych vzťahov, nemožno na ručiteľský záväzok, vzniknutý podľa Obchodného zákonníka, aplikovať niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Konajúci súd preto ani nedoplnil žalovanými v 2. a 3. rade požadované dokazovanie obstaraním exekučného spisu a vnútorných predpisom S.S., a. s., ktoré mali upravovať jej postup pri správe majetku štátu, pretože to v danom prípade nepovažoval za potrebné.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný a uložil žalovaným, ktorí za záväzok zaniknutého dlžníka ručili, zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne uplatnenú sumu v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku podali odvolanie žalovaní v 2. a 3. rade a navrhli zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa v predmetnej veci. Poukázali na to, že ručiteľský záväzok žalovaných v 2. a 3. rade sa týkal zabezpečenia úveru, ktorý bol zároveň zabezpečený záložným právom na nehnuteľnosti a hnutel'nosti objektu hotela M., pričom peňažné prostriedky z predmetného úveru boli použité na kúpu a prevádzku hotela. Pod vplyvom okolností, ako vykradnutie hotela a iné, spoločnosť S., s. r. o. ako úverový dlžník, prestala byť schopnou splácať predmetný úver. V tom čase hodnota objektu hotela M. (nehnutel'nosti a hnutel'nosti) bola dostačujúca na uspokojenie úverového veriteľa, v ktorého prospech boli zriadené záložné práva a podpísané mandátne zmluvy oprávňujúce veriteľa nakladať s týmito predmetmi na

jeho uspokojenie v prípade neschopnosti dlžníka splácať úver. Spoločnosť S., s. r. o, ako dlžník nemala v úmysle vyhnúť sa svojej povinnosti splatiť predmetný úver resp. presunúť túto povinnosť na ručiteľov. V zmysle uvedeného spoločnosť S., s. r. o. podnikla kroky smerujúce k uspokojeniu veriteľa a predložila mu návrhy na uspokojenie pohľadávky. Jednou možnosťou mohlo byť odkúpenie spoločnosti S., s. r. o. a prevzatie záväzku nadobúdateľom – spoločnosťou R., a. s., IČO: X.. Pri druhej sa jednalo len o predaj objektu hotela M., pričom z výťažku mal byť veriteľ uspokojený. Ani jedna z možností sa neuskutočnila, pričom dôvodom bola podmienka veriteľa, že ručiteľský záväzok pána K. a pani K. (žalovaní v 2. a 3. rade) sa nezmení. Teda veriteľ neprijal možnosti na uspokojenie jeho pohľadávky. Následne na to, došlo k exekúcii na majetok úverového dlžníka, pričom v rámci exekúcie bol vydražený hotel M. S., a. s. ako záložný veriteľ, neprihlásil svoju pohľadávku, čím stratil možnosť využiť práva účastníka exekučnej dražby a napríklad ovplyvniť výšku ceny predmetu exekučnej dražby a v konečnom dôsledku uspokojiť svoju pohľadávku. Týmto svojím konaním S., a. s. porušila svoje povinnosti, čo prvostupňový súd v rámci dokazovania nezobral do úvahy. Ide o skutočnosť, že S., a. s. ako právny predchodca súčasného navrhovateľa S., a. s., porušila povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, pod ktorého pôsobnosť v danom čase spadala. S., a. s. ako veriteľ svojím konaním znemožnila dlžníkovi uspokojiť veriteľovu pohľadávku. Keďže žalovaní v 2. a 3. rade sú fyzické osoby a predmetné ručiteľské záväzky boli uzatvárané aj podľa Občianskeho práva, podľa ich názoru majú právo na využitie inštitútu odoprenia plnenia vyplývajúce z ručiteľského záväzku. Zavinenie veriteľa pri uplatňovaní a vymáhaní pohľadávky voči dlžníkovi, môže spočívať napríklad v tom, že veriteľ bezdôvodne odkladal vymáhanie zročnej pohľadávky napriek tomu, že dlžník bol schopný dlh splniť riadne a včas, alebo že mu za tohto stavu zbytočne poskytol odklad plnenia, a v dôsledku toho dlžník nemôže uspokojiť pohľadávku. Samotná skutočnosť, že pohľadávku nemôže uspokojiť dlžník, neznamená zánik nároku veriteľa voči ručiteľovi. Ručiteľ má však právo vzniesť námietku, že tento stav zaviniť veriteľ a odoprieť plnenie vyplývajúce z ručiteľského záväzku.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu sa nestotožnil s názorom žalovaných, že ich ručiteľská povinnosť mala byť len formálna. Dlžník, ktorého jediným spoločníkom bol žalovaný v 2. rade, si neplnil povinnosti z úverových zmlúv a jednotlivé splátky nesplácal. K údajným ponúkam na odkúpenie hotela M., resp. na odkúpenie spoločnosti S., s. r. o. a prevzatie záväzku jej nadobúdateľom, uvedeným v odvolaní žalovaných uviedol, že

obchodné podiely spoločnosti dlžníka neboli vo vlastníctve banky, ani založené v jej prospech, a teda S., a. s. ich nemohla previesť (ani „spoločnosť predať“) a z výťažku uspokojiť svoje pohľadávky. V odvolaní sa neuvádza cena, za ktorú mal byť hotel predaný, ani v akej výške a za akých podmienok by boli uspokojené pohľadávky banky. Odpredaj hotela za nižšiu cenu pri súčasnom zrušení ručiteľského záväzku by banke nezabezpečilo splatenie jej pohľadávok. Záujemcom o kúpu a ručiteľom však nič nebránilo, aby vyplatili dlžnú sumu a následne vysporiadali vzťahy medzi sebou navzájom bez účasti S., a. s. V súvislosti s exekúciou a stratou možnosti využiť práva účastníka exekučnej dražby poukázal na to, že podľa Exekučného poriadku záložný veriteľ nie je účastníkom dražby, ani nemôže ovplyvniť výšku ceny predmetu dražby. Posúdenie, či S., a. s. podliehala zákonu č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, resp. či ho porušila, nesúvisí s predmetom tohto konania a citovanie ustanovení uvedeného zákona a povinností správcov je v tomto konaní irelevantné. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 3 písm. d/) rovnako, ako aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy (§ 261 ods. 4). Podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka sa strany zmluvných vzťahov nemôžu odchyliť ani od ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka. Žalovaní prevzali na seba ručiteľský záväzok, preto sú podľa § 303 Obchodného zákonníka povinní dlh zaplatiť. Ručenie, ktorým sa zabezpečoval záväzok z úverových zmlúv, t. j. záväzok v obchodných záväzkových vzťahoch, je v Obchodnom zákonníku upravené komplexne a na vzťahy z neho sa preto nepoužijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení. Pre vznik povinnosti splniť dlh ručiteľom je rozhodujúce, že dlžník napriek výzve veriteľa splatný dlh nesplnil a je nepochybné, že už ho ani nesplní z dôvodu zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nemajetnosť a výmazu dlžníka z obchodného registra. Uvedené ustanovenie neumožňuje ručiteľom odoprieť plnenie záväzku a veriteľ je oprávnený domáhať sa od nich jeho splnenia (§ 306 ods. 1 Obchodného zákonníka). Pre vznik záväzku ručiteľa je rozhodujúce len to, že dlh nesplnil dlžník. Nie je podstatné, či veriteľ využil všetky možnosti na uspokojenie svojej pohľadávky proti dlžníkovi. Zabezpečenie pohľadávky žalobcu aj iným spôsobom ako ručením, dáva veriteľovi právo, ale nie povinnosť dosiahnuť uspokojenie pomocou zabezpečenia. Nevyužitie tohto práva nie je možné považovať za zavinenie v tom, že pohľadávku mohol dlžník čiastočne uspokojiť

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p. v znení platnom od 15. októbra 2002 bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené predpoklady vo veci pojednávať podľa § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie, či súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a či vyvodil správny právny záver, keď konštatoval, že nárok žalobcu je dôvodný a uložil žalovaným, ktorí za záväzok zaniknutého dlžníka ručili, zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne uplatnenú sumu v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalobca po čiastočnom späťvzati žaloby (v časti úroku z omeškania zo sumy 29 395 878,70 Sk v sadzbe 19,15% od 28. 12. 1999 do zaplataenia a v príslušenstve pohľadávky v sume 320,- Sk) žiadal, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu na istine 29 395 878,70 Sk s 19,15% úrokom z omeškania za čas od 28. 03. 1997 do 27. 12. 1999, zmluvný úrok z omeškania vo výške 3 810 468,40 Sk, sankčný úrok za nečerpanie úveru vo výške 9 660,20 Sk a nahradil mu trovy konania.

Je nesporné, že S., a. s., B., uzavrela so spoločnosťou S., s. r. o., K., dňa 28. 07. 1994 úverovú zmluvu č. 556/1994, predmetom ktorej bol záväzok sporiteľne poskytnúť spoločnosti úver vo výške 14 000 000,- Sk s úrokovou sadzbou + 4,5% nad základnú sadzbu ročne s lehotou splatnosti 22. 07. 2000. Dňa 28. 07. 1994 spoločnosť S., a. s., K. podpísala vyhlásenie o ručiteľskom záväzku za záväzok dlžníka z úverovej zmluvy č. 556/1994 a takúto ručiteľskú listinu súčasne podpísali aj L. a E. a zaviazali sa uhradiť do 30 dní úver alebo jeho časť, ak ho v deň splatnosti neuhradí dlžník z vlastných prostriedkov. Ručiteľia sa zaviazali uhradiť aj zvýšené úroky, ak veriteľ pre nezaplataenie úveru v lehote splatnosti pristúpi podľa dohody v úverovej zmluve k zvýšeniu úrokovej sadzby a súhlasili s tým, aby sa veriteľ uspokojil z celého ich majetku.

S., a. s., B. a spoločnosť S., s. r. o., K., uzavreli dňa 12. 10. 1994 ďalšiu úverovú zmluvu č. 557/1994, na základe ktorej sporiteľňa poskytla spoločnosti úver vo výške 7 000

000,-- Sk pri úrokovej sadzbe + 4,5% nad základnú sadzbu ročne s lehotou splatnosti 10. 10. 2000. Aj v tomto prípade podpísala vyhlásenie o ručiteľskom záväzku na zabezpečenie úveru zo zmluvy č. 557/1994 spoločnosť S., a. s., K. s tým, že preberá ručenie za včasné a úplné zaplatenie tohto úveru vrátane úrokov do výšky prijatého ručiteľského záväzku. Ručiteľskou listinou zo dňa 12. 10. 1994 prevzali aj L. a E. ručenie za včasné a úplné zaplatenie úveru zo zmluvy č. 557/1994. Na zabezpečenie pohľadávky veriteľa zo zmlúv o úvere, uzavreli zmluvné strany niekoľko zmlúv o zriadení záložného práva.

Dlžník nedodrжал úverové podmienky a dlh nesplácal riadne a včas, preto veriteľ odstúpil od zmlúv o úvere a žiadal vrátiť nesplatenú časť úverov s príslušenstvom. Dlžník v priebehu konania zanikol výmazom z obchodného registra, žalobca preto žiadal, aby na zaplatenie žalovanej sumy boli zaviazaní žalovaní ako ručiteľia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaní prevzali na seba ručiteľský záväzok. Pre vznik ručenia § 303 Obchodného zákonníka, sa vyžaduje písomné vyhlásenie budúceho ručiteľa urobené voči veriteľovi, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok. Vyhlásenia žalovaných majú všetky náležitosti, ktoré citované ustanovenie vyžaduje. Sú adresované veriteľovi, je v nich uvedené, aký záväzok sa zabezpečuje a obsahujú aj vyhlásenie, že sa zaväzujú splniť dlh (uhradiť úver, jeho časť, úroky a poplatky), ak ho nesplní dlžník (klient banky). Vyhlásenia majú písomnú formu a sú podpísané žalovanými.

Ručením sa zabezpečoval záväzok zo zmlúv o úvere. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 3 písm. d/). Preto aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa spravujú Obchodným zákonníkom (§ 261 ods. 4). Na tom nič nemohla zmeniť skutočnosť, že v ručiteľskom vyhlásení je odkaz na ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 263 Obchodného zákonníka sa strany zmluvných vzťahov nemôžu odchýliť okrem iných aj od ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka. Znamená to, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci ani dohodou nemôžu dohodnúť, že sa budú spravovať iným zákonom (Občianskym zákonníkom). Ručenie v obchodných záväzkových vzťahoch je v Obchodnom zákonníku upravené

komplexne a na vzťahy z neho sa preto nepoužijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení, teda ani ustanovenie § 549.

Žalovaní videli zavinenie žalobcu v tom, že voči priamemu dlžníkovi a nevyužil možnosť dosiahnuť uspokojenie pohľadávky realizáciou záložného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že veriteľ má právo žiadať splatenie dlhu od ručiteľa, ak dlžník napriek výzve v primeranej lehote dlh nesplnil. Pre vznik záväzku ručiteľa je rozhodujúce len to, že dlh nesplatil dlžník. Je bez významu, či veriteľ využil všetky možnosti na to, aby dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky proti dlžníkovi. Ak je pohľadávka zabezpečená aj iným spôsobom ako ručením, (napríklad záložným právom), dáva to veriteľovi právo, ale nie povinnosť dosiahnuť uspokojenie pomocou tohto zabezpečenia. Nevyužitie tohto práva nie je možné považovať za zavinenie na tom, že pohľadávku nemohol uspokojiť dlžník.

Vzhľadom na uvedené považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti za vecne správne a preto ho podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil a nevyčíslil podľa §151 ods. 1, 2 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 14. júla 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková